

Zarządzenia Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej

- Zarządzenie Nr 1 Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej z dnia 20 stycznia 2006 r. w sprawie gospodarki transportowej w jednostkach organizacyjnych Państwowej Straży Pożarnej (Dz.Urz. KG PSP z 2006 r., Nr 1, poz. 1);
- Zarządzenie nr 3 Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej z dnia 24 lutego 2006 r. w sprawie sposobu prowadzenia przez przełożonych dokumentacji w sprawach związanych ze stosunkiem służbowym strażaków Państwowej Straży Pożarnej (Dz.Urz. KG PSP z 2006 r., Nr 1, poz. 2 z późn. zm.);
- Zarządzenie Nr 4 Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej z dnia 10 maja 2006 r. zmieniające zarządzenie w sprawie sposobu prowadzenia przez przełożonych dokumentacji w sprawach związanych ze stosunkiem służbowym strażaków Państwowej Straży Pożarnej (Dz.Urz. KG PSP 2006 r., Nr 1, poz. 3);
- Zarządzenie Nr 5 Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej z dnia 21 czerwca 2006 r. w sprawie ramowego regulaminu służby w jednostkach organizacyjnych Państwowej Straży Pożarnej oraz regulaminu musztry i ceremoniału pożarniczego (Dz.Urz. KG PSP 2006 r., Nr 1, poz. 4);
- Zarządzenie Nr 6 Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej z dnia 21 czerwca 2006 r. w sprawie sposobu przeprowadzania inspekcji gotowości operacyjnej podmiotów krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego (Dz.Urz. KG PSP 2006 r., Nr 1, poz. 5).

SUMMARY

2006 was a year of continued work to exercise the delegated powers to issue executive regulations pursuant to the Act on State Fire Service of 24 June 1991, as amended in 2005. 2006 also saw the publication of the consolidated text of the Act on State Fire Service, which ordered the aforementioned Act and now substantially facilitates its use.

It should also be emphasised that 2006 was a period of personnel and organisational changes. A number of legal acts were issued to regulate personnel and training issues, such as e.g. the conditions and procedures for granting leaves of absence to the firemen of the State Fire Service, the in-service evaluations, the service positions in the organisational units of the State Fire Service, firemen's salaries, firemen's professional training and the documentation collected by superiors in the matters related to the service relationships of the firemen of the State Fire Service. Legal acts were also issued to regulate organisational and control issues, such as e.g. an amendment to the statute of the National Headquarters of the State Fire Service, the framework organisation of the provincial and county headquarters of the State Fire Service, the framework regulations for the service in the organisational units of the State Fire Service and the manner of carrying out inspections on the operational preparedness of the participants in the National Firefighting and Rescue System.

The other legal acts of importance for the State Fire Service issued in 2006 regulate the issues of the basic curricular framework for education in the vocation of a firefighting technician, the fire protection of buildings, other built structures and sites as well as for tasks in the scope of physical culture as implemented in the State Fire Service.

KRAJOWY SYSTEM RATOWNICZO-GAŚNICZY

NATIONAL FIREFIGHTING AND RESCUE SYSTEM

W 1995 r. zostały położone podwaliny pod działalność Krajowego Systemu Ratowniczo-Gaśniczego (KSRG). Początkowo w skład systemu wchodziła Państwowa Straż Pożarna, a od roku 1997 inne jednostki ochrony przeciwpożarowej, w szczególności jednostki ochotniczych straży pożarnych. W 2000 r. system został otwarty na wszystkie podmioty ratownicze przewidziane do prowadzenia działań ratowniczych bez względu na rodzaj nagłego zdarzenia.

Państwowa Straż Pożarna jest organizatorem KSRG, którego podstawowym celem jest ochrona życia, zdrowia, mienia lub środowiska poprzez: walkę z pożarami i innymi klęskami żywiołowymi, ratownictwo techniczne, chemiczne i od 1997 r. również poprzez ratownictwo ekologiczne i medyczne.

Podstawowym założeniem w budowie systemu ratowniczo-gaśniczego jest tworzenie spójnego układu sił i środków ratowniczych, skupionych w ramach różnych podmiotów ratowniczych zdolnych do reagowania podczas zdarzeń prowadzących do wystąpienia stanów nagłych lub nagłego zagrożenia środowiska albo mienia.

Konstrukcja systemu zakłada, że zasady realizacji podstawowych zadań ratowniczych są niezmiennie i dostosowane do specyfiki wszelkiego rodzaju zdarzeń, również zdarzeń masowych lub klęsk żywiołowych, kiedy siły i środki ratownicze są niewystarczające, a organizacja działań ratowniczych wymaga modyfikacji priorytetów oraz dokonania uproszczeń w procedurach działania.

Struktura organizacyjna

Zgodnie z właściwością terytorialną, KSRG tworzą oraz koordynują jego funkcjonowanie, następujące organy władzy:

- wójt (burmistrz lub prezydent miasta) w zakresie zadań ustalonych przez wojewodę;
- starosta, który określa zadania i kontroluje wykonywanie zadań na obszarze powiatu, a w sytuacjach nadzwyczajnych zagrożeń życia, zdrowia, środowiska i mienia zarządza systemem przy pomocy powiatowego zespołu reagowania kryzysowego;
- wojewoda, który określa zadania i kontroluje ich wykonanie na obszarze województwa, a w sytuacjach nadzwyczajnych zagrożeń życia, zdrowia, środowiska i mienia zarządza systemem przy pomocy wojewódzkiego zespołu reagowania kryzysowego.

Centralnym organem administracji rządowej w sprawach organizacji Krajowego Systemu Ratowniczo-Gaśniczego oraz ochrony przeciwpożarowej jest komendant główny PSP, podległy ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych.

KSRG zorganizowany jest w sposób zapewniający jego ciągłe funkcjonowanie na poszczególnych poziomach, tj.:

- powiatowym, jako podstawowym poziomie wykonawczym działań ratowniczych na obszarze gmin i powiatu;

- wojewódzkim, jako poziomie wspomaganie i koordynacji działań ratowniczych na obszarze województwa;
- centralnym, jako poziomie wspomaganie i koordynacji działań ratowniczych na obszarze kraju.

System funkcjonuje w dwóch stanach:

- w stałym czuwaniu i doraźnym reagowaniu, polegającym na podejmowaniu działań ratowniczych przez własne siły i środki powiatu i gmin;
- w wykonywaniu działań ratowniczych wymagających użycia sił i środków spoza powiatu, wtedy uruchamiany jest poziom wspomaganie i koordynacji ze szczebla wojewódzkiego, a przy dużych lub złożonych działaniach ratowniczych ze szczebla centralnego (kraju).

Poziom powiatu

Szczególnie ważnym poziomem budowania systemu jest powiat, gdyż tam przyjmowane są wszelkie zgłoszenia o zdarzeniach wymagających podjęcia działań ratowniczych w oparciu o procedury ujęte w planach ratowniczych oraz realizowane są działania ratownicze, również wówczas, gdy siły i środki gminnych podmiotów ratowniczych są niewystarczające i wymagają wsparcia z poziomu wojewódzkiego i krajowego.

Struktura KSRG w poszczególnych powiatach zależy od rodzaju zagrożeń i sieci jednostek ratowniczych, a ta jest zależna od możliwości włączenia do systemu, poza jednostkami ochrony przeciwpożarowej, innych służb i podmiotów funkcjonujących na obszarze powiatu, zarówno na podstawie decyzji starosty, jak i umowy cywilno-prawnej podpisanej ze starostą.

Dysponowanie jednostek systemu do działań ratowniczych oraz alarmowanie podmiotów współdziałających odbywa się poprzez powiatowe stanowisko kierowania PSP, współdziałające ze stanowiskami dyżurnymi administracji samorządowej wójtów (burmistrzów, prezydentów miast) i starostów oraz zintegrowane z punktami alarmowymi komponentów systemu (selektywne wywoływanie ochotniczych straży pożarnych, alarmowanie pogotowia ratunkowego, jednostek organizacyjnych Policji oraz organizacji pozarządowych).

System ratowniczy jest podstawowym narzędziem starosty służącym do realizacji zadań ratowniczych na obszarze powiatu w czasie pożaru, klęski żywiołowej lub likwidacji innych miejscowych zagrożeń.

Zapewnienie skutecznych warunków realizacji bieżących zadań ratowniczych przez podmioty KSRG na obszarze powiatu leży w gestii starosty, który:

- uzgadnia wspólne działanie podmiotów systemu;
- zatwierdza plany ratownicze oraz programy działania powiatowych służb, inspekcji i straży oraz innych jednostek organizacyjnych powiatu w zakresie ich udziału w KSRG;
- określa zadania KSRG na obszarze powiatu oraz kontroluje ich realizację;
- uwzględnia w projekcie budżetu powiatu niezbędne środki finansowe na skuteczne działania ratownicze powiatowych służb, inspekcji i straży oraz innych jednostek organizacyjnych powiatu oraz dysponuje rezerwą budżetową powiatu;
- powołuje i przewodniczy powiatowemu zespołowi reagowania kryzysowego.

W sytuacjach nadzwyczajnych zagrożeń życia, zdrowia lub środowiska oraz w stanach kryzysu starosta kieruje krajowym systemem ratowniczo-gaśniczym w zakresie:

- określania celów do osiągnięcia i priorytetów działań ratowniczych;
- zabezpieczenia logistyki dla sił ratowniczych i pomocniczych;
- zapewnienia minimalnych wymogów do przetrwania ludności na obszarach (lub z obiektów) dotkniętych zdarzeniem;
- nadzorowania realizacji przydzielonych zadań oraz monitorowania przebiegu działań ratowniczych.

Dla odpowiedniego przygotowania powiatu do zwalczania powstałych zagrożeń lub likwidacji ich skutków oraz koordynacji działań ratowniczych starostowie posiadają kilka narzędzi:

- plan ratowniczy powiatu zawierający podstawowe zadania i procedury postępowania na wypadek zagrożeń. Plan ratowniczy dla obszaru powiatu opracowuje komendant powiatowy PSP, a zatwierdza starosta. W planie określone są zadania dla podmiotów wchodzących w skład systemu ratowniczo-gaśniczego i dla podmiotów współdziałających oraz zasady i sposób ich alarmowania. Komendant powiatowy uzgadnia plan ratowniczy z jednostkami systemu ratowniczego oraz z podmiotami współdziałającymi z systemem, w części dotyczącej ich zadań;
- powiatowy zespół reagowania kryzysowego, który jest organem doradczym starosty;
- powiatowe centrum zarządzania kryzysowego.

W przypadku, gdy siły i środki systemu ratowniczo-gaśniczego na obszarze powiatu okażą się niewystarczające (drastyczny wzrost skali zdarzenia, równoczesność zdarzeń, brak jednostek specjalistycznych) lub zdarzenie swym zasięgiem wykracza poza obszar powiatu, uruchamiany jest wyższy poziom KSRG – poziom wojewódzki.

Kierowanie (dowodzenie) działaniami ratowniczymi, których rozmiar lub zasięg przekracza możliwości sił ratowniczych poziomu powiatu przejmuje komendant wojewódzki PSP lub upoważniony przez niego oficer.

Poziom województwa

Poziom wojewódzki spełnia rolę wspomagającą i koordynacyjną w sytuacjach wymagających użycia sił i środków spoza powiatu, w którym ma miejsce zdarzenie. Podstawowe siły i środki KSRG na poziomie województwa, to wojewódzki odwód operacyjny z grupami specjalistycznymi (wydzielone siły i środki z poziomów powiatowych) oraz krajowa baza sprzętu specjalistycznego.

Dysponowanie jednostek systemu do działań ratowniczych oraz alarmowanie podmiotów współdziałających odbywa się poprzez wojewódzkie stanowisko koordynacji ratownictwa PSP, współdziałające z centrami zarządzania kryzysowego wojewodów oraz administracją zespoloną (np. komendantem wojewódzkim Policji, Wojewódzkim Inspektorem Ochrony Środowiska, Wojewódzkim Inspektorem Nadzoru Budowlanego, Wojewódzkim Inspektorem Sanitarnym) i niesespoloną (oddziałem Straży Granicznej, Zarządem Gospodarki Wodnej, Urzędem Żeglugi Śródlądowej, WKU i innymi).

Istotną rolę w zakresie koordynacji działań jednostek KSRG z podmiotami współdziałającymi z systemem na obszarze województwa pełni wojewoda, poprzez wojewódzki zespół reagowania kryzysowego.

Procedury działania i uruchamiania systemu ratowniczo-gaśniczego na poziomie województwa, w odniesieniu do poszczególnych typów zagrożeń, są określone w wojewódzkim planie ratowniczym, do opracowania którego zobowiązany jest komendant wojewódzki PSP. Ich treść stanowią wybrane elementy planów ratowniczych, tych powiatów, w których siły i środki są niewystarczające do likwidacji istniejących tam zagrożeń. Ponadto zawierają organizacyjno-techniczne sposoby likwidacji innych zagrożeń, wymagających zaangażowania w działaniach ratowniczych znacznych sił i środków (np. klęski żywiołowe) oraz zagrożeń, które mogą powstać na granicy powiatów lub województwa. Komendant wojewódzki uzgadnia plan ratowniczy z podmiotami KSRG oraz z podmiotami współdziałającymi z systemem, w części dotyczącej ich zadań. Plan ratowniczy zatwierdza wojewoda.

W przypadku zdarzenia, gdy siły i środki KSRG na poziomie województwa okażą się niewystarczające lub zdarzenie (zagrożenie) przekracza obszar województwa, uruchamiany jest najwyższy poziom systemu ratowniczego – poziom centralny (kraju).

Kierowanie (dowodzenie) działaniami ratowniczymi, których rozmiar lub zasięg przekracza możliwości sił ratowniczych poziomu wojewódzkiego przejmuje komendant główny PSP lub upoważniony przez niego oficer.

Poziom centralny (kraju)

Poziom centralny (kraju) spełnia rolę wspomagającą i koordynacyjną w sytuacjach wymagających użycia sił i środków spoza województwa, w którym ma miejsce zdarzenie.

Podstawowe siły i środki Krajowego Systemu Ratowniczo-Gaśniczego na poziomie centralnym (kraju), to centralny odwód operacyjny z grupami specjalistycznymi (wydzielone siły i środki z poziomów wojewódzkich), krajowe bazy sprzętu specjalistycznego oraz siły i środki szkół PSP.

Dysponowanie jednostek systemu do działań ratowniczych oraz alarmowanie podmiotów współdziałających odbywa się poprzez Krajowe Centrum Koordynacji Ratownictwa i Ochrony Ludności.

Uruchamianie poziomów wspomagania (wojewódzkiego i centralnego) następuje na żądanie kierującego działaniami ratowniczymi poprzez powiatowe stanowisko kierowania – przy uruchamianiu poziomu wojewódzkiego i wojewódzkie stanowisko koordynacji ratownictwa – przy uruchamianiu poziomu centralnego.

W przypadku zagrożeń wymagających współdziałania na szczeblu centralnym podmiotów KSRG z podmiotami innych resortów, rolę koordynatora pełni minister właściwy do spraw wewnętrznych przy pomocy Rządowego Zespołu Koordynacji Kryzysowej i Rządowego Centrum Koordynacji Kryzysowej tworzonego na bazie Krajowego Centrum Koordynacji Ratownictwa i Ochrony Ludności.

Mimo, że dynamicznie rozwijająca się w ostatnich latach Państwowa Straż Pożarna poszerza zakres swej aktywności o działania specjalistyczne, to nadal istnieją podmioty ratownicze, które w sposób istotny mogą uzupełnić możliwości KSRG. Przyjęta i realizowana w praktyce filozofia

krajowego KSRG zakłada ścisłą współpracę ze wszystkimi podmiotami posiadającymi sprzęt, kadre lub bazy danych przydatne w prowadzeniu działań ratowniczych. Każdy podmiot mogący realizować lub wspomagać działania ratownicze może współpracować z KSRG, albo w jego strukturze organizacyjnej lub jako podmiot wspomagający działania systemu. Na szczeblu centralnym podpisywane są przez komendanta głównego PSP porozumienia o włączeniu do systemu lub współdziałaniu z systemem podmiotów, których działalność może być przydatna w akcjach ratowniczych. Są to zarówno organizacje pozarządowe jak i profesjonalne służby ratownicze. Porozumienia zawierane na szczeblu centralnym określają ogólne ramy współpracy w zakresie ratownictwa i są podstawą do zawierania szczegółowych porozumień na poziomie wojewódzkim i powiatowym.

W 2006 r. zakończono prace merytoryczne i legislacyjne nad projektem rozporządzenia MSWiA w sprawie szczegółowych zasad organizacji KSRG, projekt uzyskał również aprobatę Rządowego Centrum Legislacyjnego i oczekuje na podpisanie.

W KSRG funkcjonuje (*według stanu na dzień 31 grudnia 2006 r.*):

- 515 jednostek ratowniczo-gaśniczych Państwowej Straży Pożarnej, w tym 5 szkolnych JRG;
- 3565 jednostek OSP;
- 5 zakładowych straży pożarnych;
- 2 zakładowe służby ratownicze;
- 11 szpitali, w tym: 10 MSWiA w Warszawie, Krakowie, Poznaniu, Łodzi, Olsztynie, Katowicach, Białymstoku, Lublinie, Szczecinie i Wrocławiu oraz Centrum Leczenia Oparzeń w Siemianowicach Śląskich;
- 297 specjalistów krajowych z różnych dziedzin ratownictwa.

System wspomagają na podstawie zawartych porozumień służby, inspekcje i straże m.in.: Policja, Straż Graniczna, Państwowa Inspekcja Ochrony Środowiska, IMGW, Państwowa Agencja Atomistyki, Stacje ratownictwa górniczego, Morska Służba Poszukiwania i Ratownictwa, a także organizacje pozarządowe, jak GOPR, WOPR, TOPR, Aeroklub Polski, ZHP, Polska Misja Medyczna i Polski Związek Alpinizmu.

W 2006 r. komendant główny PSP włączył do KSRG – 19 jednostek ochotniczych straży pożarnych.

Ogółem jednostki ochrony przeciwpożarowej włączone do KSRG postawiły do dyspozycji systemu:

- około 30 tys. zawodowych strażaków PSP i blisko 5600 samochodów pożarniczych różnych typów;
- jednostki OSP postawiły do dyspozycji systemu 118 855 ratowników w wieku 18–60 lat oraz 6859 samochodów pożarniczych;
- jednostki zakładowe ochrony przeciwpożarowej postawiły do dyspozycji systemu łącznie 382 ratowników oraz 56 samochodów.

Kontynuując proces rozszerzania potencjału krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego, komendant główny PSP podpisał 21 kwietnia 2006 r. porozumienie w sprawie określenia zasad współdziałania KSRG z Wodnym Ochotniczym Pogotowiem Ratunkowym.

Odwody operacyjne KSRG

Odwody operacyjne KSRG są jedyną w ramach KSRG strukturą, wyznaczoną na stałe i przeznaczoną do prowadzenia działań ratowniczych na poziomie ponadpowiatowym. Wydzielona ich część – centralny odwód operacyjny, jest przeznaczona do prowadzenia działań ratowniczych na obszarze całego kraju. Kompanie i wybrane specjalistyczne grupy mogą być w razie potrzeby dysponowane w dowolną część kraju, a ponadto do państw graniczących z Polską lub innych występujących o pomoc ratowniczą.

Każde z szesnastu województw, dysponuje brygadą odwodu operacyjnego, w składzie której znajdują się: batalion centralnego odwodu operacyjnego, kompanie wojewódzkiego odwodu operacyjnego oraz specjalistyczne grupy. W szczególnych sytuacjach (po zawieszeniu toku nauczania), uruchamianych może być także pięć kompanii szkolnych centralnego odwodu operacyjnego.

Tabela 6. Skład formacji odwodów operacyjnych

Rodzaj pododdziału	Centralny odwód operacyjny	Wojewódzki odwód operacyjny	Ogółem możliwe do sformowania
Kompanie gaśnicze (ogólnego przeznaczenia)	34	101	135
Kompanie specjalne (wielowariantowe)	16	1	17
Kompanie powodziowe (ewakuacyjne)	13	1	14
Kompanie logistyczne	16	–	16
Bazy kontenerowe	1	–	1
Kompanie szkolne	5	–	5
Specjalistyczne grupy:			
– ratownictwa wysokościowego	13	9	22
– ratownictwa chemicznego	22	25	47
– ratownictwa ekologicznego (na rzekach)	4	4	8
– ratownictwa technicznego	7	5	12
– ratownictwa wodno-nurkowego	24	22	46
– ratownictwa medycznego	–	2	2
– pomocy psychologicznej	1	–	1
– poszukiwawczo-ratownicze	4	1	5
– ratownictwa radiacyjnego	–	1	1
Razem kompanie (bez logistycznych)	68	103	171
Razem specjalistyczne grupy	75	69	144

Operacyjna współpraca międzynarodowa

Rok 2006 był kolejnym, w którym PSP aktywnie uczestniczyła w strukturach międzynarodowych działań ratowniczych oraz w międzynarodowych ćwiczeniach organizowanych w kraju i za granicą.

Działania ratownicze

Indonezja – w odpowiedzi na oficjalną prośbę Centrum Monitoringu i Informacji Unii Europejskiej o udzielenie pomocy po trzęsieniu ziemi, które miało miejsce 27 maja w Indonezji, rząd Rzeczypospolitej Polskiej 1 czerwca 2006 r. wysłał grupę ratowniczą. W trakcie pięciodniowej akcji 15-osobowy zespół strażaków Państwowej Straży Pożarnej i personelu medycznego Polskiej Misji Medycznej udzielił pomocy około 1200 poszkodowanym obywatelom Indonezji. Dostarczono również ponad 7 ton leków, żywności i koców.

Pomoc humanitarna

W lipcu, w Warszawie na terenie portu lotniczego, dwukrotnie zorganizowano bazę logistyczną, w celu zabezpieczenia przyjęcia obywateli polskich – uchodźców z Libanu ewakuowanych do Polski.

We wrześniu i listopadzie przedstawiciele KCKRiOL uczestniczyli w spotkaniach ekspertów Unii Europejskiej do spraw modułów ochrony ludności możliwych do użycia podczas akcji pomocy ratowniczej i humanitarnej na terenie krajów członkowskich UE i państw trzecich. Spotkania miały miejsce w Dyrekcji Generalnej Środowisko Komisji Europejskiej w Brukseli.

Ćwiczenia międzynarodowe

W dniach 10–16 lipca w rejonie Bornego Sulinowa (woj. zachodniopomorskie) przeprowadzone zostały międzynarodowe ćwiczenia z udziałem 6 zagranicznych i 8 polskich grup poszukiwawczo-ratowniczych oraz ratownictwa wysokościowego. Tematem ćwiczeń było doskonalenie współdziałania w akcjach ratowniczych po rozległym zniszczeniu infrastruktury komunalnej.

SUMMARY

In accordance with the territorial competence, the National Firefighting and Rescue System is constituted and co-ordinated by the following administration authorities:

- the heads of local administrations (mayors of towns or cities) within the scope of the tasks set out by the head of the provincial administration;
- the heads of county administrations who specify the tasks and supervise their performance within the counties as well as manage the system in the cases of emergency threatening human life or health, the environment or property, with assistance from the county crisis response teams;
- the heads of provincial administrations who specify the tasks and supervise their performance within the provinces as well as manage the system in the cases of emergency threatening human life or health, the environment or property, with assistance from the provincial crisis response teams.

The national authority of the government administration in the matters of the organisation of the National Firefighting and Rescue System and fire protection is the Chief Commandant of the State Fire Service, who is subordinated to the Minister responsible for internal affairs.

The system operates at three levels: the county, provincial and national levels.

The National Firefighting and Rescue System consisted of:

- 515 firefighting and rescue units of the State Fire Service, including 5 school-based ones;
- 3,565 Voluntary Fire Service units;
- 5 in-plant fire service units;
- 2 in-plant rescue service units;
- 11 hospitals, including 10 hospitals of the Ministry of Internal Affairs and Administration in Warsaw, Cracow, Poznań, Łódź, Olsztyn, Katowice, Białystok, Lublin, Szczecin and Wrocław as well as the Centre for the Treatment of Burns in Siemianowice Śląskie;
- 297 national specialists in the different fields of rescue.

In addition, this System is supported, pursuant to the agreements signed, by: the Police, the Border Guard, the State Inspectorate for Environmental Protection, the Institute of Meteorology and Water Management, the State Atomic Energy Agency, the Mining Rescue Stations, the Maritime Search and Rescue Service as well as non-governmental organisations, such as: the Mountain Voluntary Rescue Service, the Water Voluntary Rescue Service, the Tatran Voluntary Rescue Service, the Polish Aeroclub, the Polish Scouts Organisation, the Polish Medical Mission and the Polish Alpinists Society.

DZIAŁANIA RATOWNICZO-GAŚNICZE

FIREFIGHTING AND RESCUE OPERATIONS

W 2006 r. jednostki ochrony przeciwpożarowej interweniowały podczas 442 966 zdarzeń, co w porównaniu do roku 2005 stanowi wzrost o 10,7% (przybyło 43 tys. zdarzeń niebezpiecznych wymagających interwencji jednostek ochrony przeciwpożarowej).

Zestawienie liczby pożarów i miejscowych zagrożeń pozostało podobne do tego z 2005 r. – liczba pożarów jest mniejsza od liczby miejscowych zagrożeń, jednak proporcje wyraźnie przesunęły się w stronę miejscowych zagrożeń.

W roku 2006 w ogólnej liczbie zdarzeń pożary stanowiły 37,3% (165 190 zdarzeń), a ich liczba w porównaniu do 2005 r. spadła o 10,4%.

Ogólny spadek liczby pożarów spowodowany był sytuacją hydrologiczną kraju. Największy spadek odnotowano wśród pożarów upraw (o 22%) oraz pożarów klasyfikowanych jako inne obiekty (duża liczba pożarów traw) – o 11%. W pozostałych kategoriach obiektów liczba pożarów w stosunku do roku 2005 wykazuje porównywalny poziom, nawet z niewielkimi wzrostami (największy w środkach transportu o 7%).

Liczba miejscowych zagrożeń w porównaniu do roku 2005 wyraźnie wzrosła, aż o 29,5% – z 201 781 do 261 344 zdarzeń. Stanowią one 59% ogółu interwencji jednostek ochrony przeciwpożarowej w 2006 r.

Miejscowe zagrożenia w dalszym ciągu stanowią ponad połowę ogółu interwencji jednostek ochrony przeciwpożarowej. Rozkład poszczególnych rodzajów miejscowych zagrożeń w roku 2006 jest bardzo nieregularny. Wprawdzie wzrost liczby miejscowych zagrożeń dotyczy wszystkich grup obiektów wymienianych przez program EWID, jednak porównując rok 2006 do 2005 według rodzaju zagrożeń, można stwierdzić, że pomiędzy dużymi przyrostami liczby zdarzeń np. spowodowanych opadami śniegu (2-krotny przyrost), znajdują się także spadki spowodowane m.in. przyborami wód (spadek o 30%). Kolejny raz wzrasta liczba miejscowych zagrożeń w najliczniejszej kategorii zdarzeń (rozpatrywanej według rodzaju zagrożenia), jaką są miejscowe zagrożenia w komunikacji drogowej. Jednak ten przyrost nie jest już tak wyraźny jak pozostałe, w roku 2006 było 48,2 tys. tego typu zdarzeń – o 2,2% więcej niż w 2005 r. Podkreślić również należy kolejny wzrost (prawie 12%) liczby miejscowych zagrożeń w komunikacji lotniczej do poziomu 162 zdarzeń.

Zarówno w przypadku pożarów, jak i miejscowych zagrożeń, większość działań ratowniczo-gaśniczych prowadzili ratownicy PSP wspierani przez członków OSP. **W 2006 r. w działaniach ratowniczych brało udział ogółem 1 375 tys. strażaków PSP**, co w porównaniu do roku 2005 stanowi ten sam poziom liczby strażaków PSP, pomimo zaistnienia większej liczby zdarzeń. W analizowanym okresie wzrosło natomiast zaangażowanie strażaków OSP podczas likwidacji miejscowych zagrożeń (o około 40% dla OSP włączonych do systemu i około 30% dla pozostałych OSP). Jest to także wynik wspomnianego wcześniej dużego wzrostu liczby miejscowych zagrożeń, w tym także na terenach pozamiejskich obsługiwanych najczęściej przez jednostki OSP lub przy ich wydatnym współudziale. Równolegle należy zaznaczyć, że największy ilościowo przyrost liczby interwencji tego typu dotyczy zdarzeń powstałych na skutek negatywnego działania sił natury, a więc w seg-